närris ja pinas temma sûddant ja ikka hüdis ta nuttes: oh issa! mo kallis issa! nûûd saad sa omma wanna ea sees minno pärrast naertud ja teotud! Nûûd pead sa minno pärrast nuttoga hauda minnema! Keik rahwas, kes sedda kuulsid, nutsid temmaga, ja se aus kanga-plekia ütles ta wasto: ärra nutta, mo poeg! sa seisad Jummala warjo al; sest sa auustad omma issat; jä minno tenistusse, senni kui Jummal sind omma nouga aitab. Mul lähhäb maias abbi tarwis, ja sinno peäle ma lodan. Böm wottis sedda nouu tännoga wasto, ja sai wägga röömsaks, kui ta selle perremehhe iummalakartlikkud wisid ja sedda waikist ja rahholist ello näggi, mis selle maia sees aeti. Ta arwas ennast omma issa maias ollewad. — Monne päwade pärrast kirjotas ta omma issale üht ramato, mis sees ta temmale teäda andis, mis lugu temmaga olnud, ja pallus ni paljo rahha et

et ta saaks ennesele jälle särgid ja ridid osta. Agga mis wastust ta sai? Ta issa kirjotas temmale jälle:

Mo ärmas poeg,

Nuttes ollen ma sedda ramato luggend, mis sa mulle kirjotand; sest mo issa-südda ei woi sul mitte so hädda sees abbiks jouda, egga koppikast rahha sulle täkkitada. Keik mo warra, mis Jummal mul annud, on tulle-kahjo läbbi otsa sanud — mul polle ennam rahha, egga ridid, egga leiba — ma ellan sest, mis woerad armust mulle annawad, ja mis so öed waesed omma näppo-tõga jouawad tenida. Jummal sago meid ja sind aitma. Nutto ja kurwastusse pärrast ma ei woi sul ennam kirjotada. Jä agga Jummalat kartma — sedda palluwad so öed ja so issa.

Kotthard Böm.

Minnestus kippus nore Bömi peäle, kui ta sedda ramato lugges, ja ta langes Ma peäle mahha.